

lig lifluft i flogen; och denna lifluft idrefkom ofta. Att det verkligen war en andelig lifluft kan öfref. sluta deraf, att han i drömmen ofta hade göra med de döda, och dessa döda ansatte honom hårdt; men öfref. fick en sådan förunderlig kraft att flyga högt öfver jorden, så att de döda icke kunde göra honom någon skada. Dessa åskådningar i drömmen, som tidt och ofta återkommo med uppvärten, häntyda på ett inre dödt tillstånd. Så wäl den ofta förkommande lifluften, som saktmodigt med de döda war utan twifwel en påminnelse, en aning om den andeliga och Swiga döden; men flygandet, som befrjade från döds ångesten, war en hemlig aning em en högre kraft. Ehuru dessa drömbilder uppenbarade sig som klara åskådningar och verkade en wijs oro äfwen i det wakna tillståndet, så warade intrycken derof icke länge. Öfref. sökte stundom att sammanbinda dessa aningar om en högre werld med sitt inre tillstånd, men någon klar insigt uti det inre lifwet kunde icke ernås. Öfrefattaren förnam någon gång en hemlig öfjelse till Läsaren; och denna öfjelse yttrade sig äfwen, ehuru fjällan, uti handlingar, som måste öfrefalla de äkta Lutheranerna misstänka.

Fortf.

Witeå

Tryckt hos W. N. Nygren 1852.

Ens Ropandes Röst i Öknen.

N:o 8.

Augusti.

1852.

Hur står det till med Christendomen
i den Lutheriska kyrkan?

Fortf. från föreg. nr.

Öfrefattande mening wisar, att Legner war mera Rationalist än Orthodox: Kristendomen är icke ett människowerk, men wäl de Theologiska lärobyggnaderna, och hwad människohänder byggt, kunna människo händer störta". (Dessa ord torde astonbladet tyda till sin fördel; men hwarföre kan icke samma ord tydas till Läsarens fördel? Talaren syftar här tydligen på de Symboliska Böckerna, som äro byggda af människohänder, och denna lärobyggnad, menar han, kan också af människohänder störtas. Men om nu denna Lärobyggnad bäst passar för Läsaren, som stuna den swara grundad på verklig människokännedom, hwarföre skulle den icke få wara en trosregel för dem, om också förnuftet hos de bildade klasserna tror sig hafwa upräkt åtskilliga fel och brister uti den Lutheriska Lärobyggnaden?)

Widare säger Legner: "Det kan ej undfälla någon

tänkande man, att Theologien hänger väsendtli-
gen till samman med många andra vetenskaper,
och måste ombyta stiel i den mån, som dessa för-
ändras. (Om alltså Psykologien eller Lärnan om men-
nisko själen förändras, så måste också Theologien förän-
dras: till Ex. om Filo-sofjerna lära, att menniskan har
en fri wilja i andeliga ting, (li. *erum arbitrium.*), så
måste hela Lutheriska Lärobyggnaden ramla för denna
falska lära, och en spliter ny Förnufts Religion stiftas.
Den theologiska lärobyggnaden grundar sig likasom an-
dra lärobyggnader på wisja förutsättningar eller allmän-
na sanningar, som man kallar för axiomer och postula-
ter. En sådan förutsättning eller antagen sanning är
Luthers lära om menniskors wilja; men om nu denna
werldens wise, till följe af brännande erfarenhet i ande-
liga ting, framkomma med den falska läran, att menni-
skan har en fri wilja (*liberum arbitrium*) så måste he-
la Lutheriska lärobyggnaden ramla.) "Det kan icke
undfalla honom, att den, som ej tror på en inspi-
rerad kyrka, måste just därför tro på en framåt-
skridande wetenskap äfwen i Gudaläran, och att
allt stillastående är och blir omöjligt inom
werldskapens område.

Enär Tegner icke tror på en inspirerad kyrka, *) så
har han dermed förnekat tron på den Heliga andes werk-

*) Tegner synes wäl hafwa antagit, att den första Kristenheten war
inspirerad af den Heliga anda. Men han synes antaga, att i sedna-
re tid den Heliga anda blifwit öfwerflödig, sedan menniskans egen
anda blifwit så klok och kunskaprik. Wättere är då detta profetens
råd: Ser eder före för eder egnom anda. — Ol' att G—t med
sitt bättré följt der!

ningar: han tror således att kyrkan i Eöjan war "in-
spirerad". Men nu är den icke inspirerad" af en He-
lig ande. Deruti har han rätt: kyrkan är icke inspire-
rad. Derom vittnar också Tegners märka föreställnin-
gar om "Christendomens graf; det andeliga mirkret,
den andeliga blindheten, det öfwerhandtagande sedesför-
derswet, lätt sinnigheten, den politiska fanatismen, allt
detta vittnar owerdersägeligen att kyrkan icke är inspire-
rad: det finns icke mera någon Helig ande uti Et. 18.
kyrkan. Men i stället för att nu wända sig till Gud
med en hjertelig suet och böön om den Helige andes up-
lysning i ett så afswarligt och maatpälliggande hwärf,
wänder han sig till wetenskapen, som är bygd af men-
nisko händer, och kan af menniskohänder nedrifwas: han
tror på wetenskapen, som är ett Förnufts werk och
mennisko funder. *) Huru öfwerenssträmmer nu denna
tro med Luthers tro, som hade den öfwerbyggelsen, att ut-
tan den Hel. andes upplysning kan menniskan iugenting
uträtta till sin egen förbättring eller frälkning ifrån
öfswulens swäld? menne icke detta wara det samma, som
att bygga sitt torn af trä, hån och strå. Wetenskapens
framskridande i Gudaläran wille förmodligen säga det
samma, som ett framskridande uti den sanna kunskapen
om Gud, så att ju mera upplysningen stiger, desto för-
re andeligt ljus kan menniskan få; men om detta beror

*) Härmed nekas icke att Gudaläran, (sibeställningen m. m.) gjort
flera framsteg jemte öfriga wetenskaper. Här påstås allenast, att
framstegen i Gudaläran icke stiet genom de utregnas andeligt blin-
da förnuft (om och mycket lärnt i werldsligt wetande) ej genom men-
niskans egen ande, utan genom Guds ande.

af vetenskapernas framskridande, så behöfva vi icke hvarken uppenbarelse eller någon ny andelig upplysning af den Hel. ande om ett rätit förstånd i Guds ord. Vetenskapen i Gudaläran kan slutligen framskrida så långt, att Kristus är en människa, utrustad med större förstånd än andra människor (Ignell). Kunskapen om Gud kan skrida ännu längre; den kan komma så långt, att, om det finns en Gud, så har han ingenting att bejaktla med människan; människan får hushålla med sig själv och andra bäst hon vill och gitter, och Gud fordrar ingen räknenskap af henne; hon behöfver icke vara någon annan än sitt eget Gudomliga förnuft ansvarig för sina handlingar. Ja, vetenskapen i Gudaläran kan framskrida så långt, att det icke finns någon Gud, utan endast naturen eller naturens krafter; samma vetenskap kan framskrida så långt, att människan sjelf är Gud, och att det icke finns någon annan Gud.

Så stora framsteg i Gudaläran har den Theologiska vetenskapen redan gjort i vissa länder, och om vi icke tro på en inspirerad kyrka utan på en framskridande vetenskap i Theologin, så kunna vi utan fruktan komma "raglande" in i himmelriket. Ty allt efter som den Theologiska vetenskapen gör nya framsteg i Gudaläran, kunna vi komma antingen på två ben stående, med Jakobiner mössan på buksvandet och ett kaffar hufsvund i handen, eller "raglande" med en brårwins flaska i den högra och några herwisser eller supwisser i den wänstra handen eller frypande på fyra ben, men med "dygdiga bröst, eller masande med lösa — eller löskattiga bröst inför Guds Thron och säga: här är jag och

hering: rne, som du mig gifwit hafwer. — Så långt kan det Gudomliga Måttstättet förnedras, om vi tro på den framskridande vetenskapen i Gudaläran, och icke på en, den Helige andes förnyelse i Christenheten. Hur kan väl Tegner tro, att en inspirerad kyrka finnes, då han fördömer Läsarena för "andans drifter, och kallar dem för bedragare, som hafwa syner eller se i andanom d. v. se in i sitt eget hjertas djup, se helvetet eller Himmelriket derinne. — Det är annars besynnerligt, att han immerfort motsäger sig sjelf: det ser ut, som skulle hans tal hafwa varit blotta ögonblickets ingifvelser, så att han alldeles glömt den enda gången hwad han sagt förut. — Så till exempel heter det uti ett annat tal, som förekommer efter det förva: "Presterkapets werksamhet får icke vara en död mekanisk kraft, utan en medwetaude, en lefwande. "Trogening", säger han, skadar Embetet, såsom det, ty wärre! allt för wanliga: död kraft i stället för lefwande, bokstav i stället för anda".

(Här fordrar han åter "Andan", men hwilken anda? jo! det får man straxt se): "Slenctian, i stället för Tanke och Förstånd. — Ut det ut "tanke och förstånd", som han menar med ande? så ser det ut. Men tanke och förstånd hafwa äfwen hedningar, och det i stor skala. Deras stora förstånd har man sett prof på uti det gamla Grefeland; och om ingenting annat fordras än förstånd, så behöfs det ingen Helig ande, som utlyser det förnyade Förståndet. Litwål heter det ännu uti vår Handbok: "upplys wårt förstånd i Din Kunskap". Hvilken skall väl upplysa detta förstånd, om icke

ke den i de Christrognes hjertan inneboende Helige anden? men i anledning af den döda bokstafven, säger han vidare: "Derigenom väger dödt kött i samhällets lemmar och Stats kroppen upplöses inifrån i förruttnelse". Här har han åter sagt ett sannt ord; men han har icke förklarad, om han menar andeligt dödkött eller politiskt dödkött; ty menar han det andeliga dödköttet så har hon haft en dunkel aning om den döda tro, som nu är härskande i den Lutherska kyrkan. Men det ser ut, som skulle Tegner hafva menat det politiska dödköttet, emedan han talar om Stats kroppen. "Synnerligast gäller detta om kyrkan, som enligt sitt begrepp är något andeligt, ja andens fädernesland". Men han tror ju icke, att en andelig eller af anden inspirerad kyrka existerar nu mera: hvad är då värdt att tala om anden? han borde nu hafva kommit ihåg hvad han sagt en gång förrut: att "den som icke tror på en inspirerad kyrka, måste just därför tro på en framåt skridande vetenskap i Guds läran". Nu vet man icke till slut på hvilkendera Talaren sjel tror. Man vet icke, om han vill frysa ut tredje artikeln ur tron, eller låta den stå qvar som ett gammalt skröp, som har varit till nytta i kyrkan; men nu kan umbäras eller utbytas emot "Tanken" och "Förstånd", emot "vetenskap och konst". Rätt anmärkt är den satsen, att "kyrkan är Statens hjerta; men just därför att detta hjerta saknar alldeles den Heliga andas kraft och är desuom fullt med etterblöter, måste det vara sannt hvad Tal. tillägger: "Guru många äro icke de, som göra des kammar till skröp kamrar,

och troude lodor? men hvarföre förfölte icke den stora Poeten, med sitt stora anseende i världen, att rensa bort skröpet ur Prästernas hjertkamrar? nog har man dragit försorg om den Theologiska vetenskapens framskridande i Guds läran; men em skröpets borrensande ifrån hjertkamrarna har ingen dragit försorg; därför ser också kyrkan ut som ett swinhus eller som en "Röfwar kula".

Widare heter det i Texten: "I alla tider hafwa de lärde kastat boll med sterhanda dogmer: sinsemellan, och, så långt kyrkohistorien går tillbaka, har Theologien varit en mätare på tidshvarfvetets vetenskapliga utveckling. Swad som i vår tid utmärker denna vetenskap i allmänhet, är ett sträfswande till pröfning emellan wetande och Tro. Den vill affluta ett Concordat emellan Förnuft och Uppenbarelse, som man fordom ansåg öfverflödigt. Wi stå härigenom på en annan punkt i wetenskapen än våra fäder; och man påstår, att den är högre". Af, af! men hvad påstår Talaren sjelf? hvarföre uttalade han icke sin mening? hvarföre undertryckte han sitt omdöme? Jo! I anseende till wisa omständigheter wille han wara vän med de Oratorer, som påstå, att denna punkt är lägre, men då Nationalisterna påstå, att denna punkt är högre, så wille han icke heller påstå, att punkten är lägre; och detta haltantande på båda sidor utmärkte Tegners både tro och lefwerne.

Fortf.

Om första anledningen till wäckselserna i
Torneå Lappmark.

Herrf. från föregående Nummer

Så till ex. hade Herrf. under Gymnasii-tiden condition uti ett Herrskapshus i Herndsand. Uti detta hus wistades en mamsell, som, till och med wid middags-bordet, måste hafwa mycket besvär med Herrf. wårdselbjude här; det war icke så wäl kammat, med sådan smak, som mamseln fordrade: luggen låg i Ögonen, och mamseln måste wid sjelfwa middags bordet råsta opp den i Ögonen hängande luggen. En gång måste Herrf. flytta sin stol ifrån solen; derwid utträdde mamseln: *den ena solen tål icke den andra.* Från i huset tog åt infallet, och som hon, bättre än den oborjade ynglingen, förstod mamselns förblonterade talesätt, så sökte hon i all wälmening befrämja bekantskapen. Men den kallsinuiga skiffen wille icke nappa på kroken. En dag föll det Herrf. in att känna mamseln på pulsen. Det war en söndag. Wi hade nyligen kommit från kyrkan. Herrf. frågade mamseln, hwad hon tyckte om predikan; och med anledning deraf hörsades ett samtal angående Religionen; men mamseln blef snart ledsen och sade: *"Herrn behöfwer icke examinera mig."* Wi ett annat tillfälle föreföll ett samtal mellan Herrf. och en annan mamsell, som wistades uti en socken, hwar rest Wäfare funnos; men äfwen denna mamsell blef snart otålig och sade: *"Herrn kan gå till Wäfarena."* Härigenom kom wäl Herrf. underfund med, att Wäfarena woro hatade, men rätta anledningen till detta *"andeligahat"* kunde Herrf. icke begripa. Emellertid kunde icke

Herrf. den tiden samsas med Wäfarena. Egenrättfärdigheten kunde icke tåla Wäfarenas beröftrade, andeliga högfärd. Emellertid hade Herrf. uti sin samla af andelig högfärd Herrf. har nemligen under Scholtiden varit i fattiga omständigheter: han har icke haft råd att wara så graun klädd, som kamraterna: ofta blef han för denna dåliga klädsell föraktad och begabbad af sina höga Herrar Gymnasister och Studenter. När Herrf. reste genom söder Sverige, i sällskap med afl. Profesfor Wahlberg, blef han mönstrad af de fina werldshusjungfrurna från topp till tå, och många gånger fick han höra den fråga: *"Ika den Herrn spisa med?"* De fina Damerna tyckte att den Herrn war för simpelt klädd. Herrf. måste tillstå att detta förakt från werldens sida bemöttes med förakt från Herrf. sidan. Då werlden är så dumm, att den bedömer menniskan efter kläderna, så måste äfwen Herrf. wara så dum, att han bedömer werlden efter kläderna. Herrf. har ifrån spådashaste barndomen varit i stor fattigdom; han har varit tvungen att gå sämre klädd än andra höga Herrar. Och derföre har han blifwit bemött med hån och det diuipaste förakt. Sälunda har Herrf. under hela sin Scholtid blifwit utstött ifrån werldens sällskaper och njusen; kanske war det en Guds Herrsyn, att så skulle ske; ty derifrån härleder sig Herrf. uti sin *"andeligahat"* till werlden. Herrf. har alldrig kunnat förnedra sig derhån, att blifwa en slaf af werldens dumma moder och feder. Detta är en *"andelig högfärd"*, som werlden alldrig kan förlåta. Werlden kan icke förlåta werldsföraktet; — och som Herrf. uti sin ungdom blifwit

mödt med förakt och hån för sin fattigdom, så blir han nu bemött med andeligt hat af werlden för sitt wälmänta bemödande, att befria sina åhörare från trögarens trældom. Det är nu detta hat, som ligger och grov i trögarens tigerhjerter.

Då Förf. tillträdde Pastoratet i Kareland hade den öfwerdådige Bondpredikanten, Districts Prosten B. Grape kommit i stort rop för sina goda gåfvor; och, sanningen att säga, om någon predikant, utan wäckelse af lagen, skulle kunna uträtta något godt i andeligt afseende, så war det wisserligen denne på sitt wis nitiske Räkare, hwilken Förf. bör onitala med tacksamt minne. Han försökte wisserligen att röra åhörarens hjertan genom Evangelium; han fick bondgummornas hjertan att smälta i tårar; han mjöklade ibland extempore hela näsuan full med tårar; men det såg nästan så ut som skulle han hafwa kramat deras mjuka bröst, men icke deras hårda hjertan. Förgäfwes spildes dessa tårar i Herrens Tempel; ty de torrades bort, så snart åhörarna kommo ut i fria luften. I deras lefwerne syntes ingen förändring; man prisade Prosten Grapes predikningar, men intet ett enda ord af dessa predikningar följde dem hem. Ingen wäckelse ingen oro, intet andeligt bekymmer följde derpå. Man söp och lefde lika ogynsakligt liksom till förene.

Förf. som war Prosten Grapes efterträdare i Kareland, försökte wisserligen att häro hans metod, för att icke stå alldeles i skuggan, men det wille icke lyckas; och så woro Författarens predikningar redan ifrån början mera lagiska än Grapes; men de woro icke tillräck-

ligt lagiska, för att i dem uppväcka all begärelse. Smellertid sökte Författaren att uppfylla allan rättfärdighet i afseende på Presta-Embets utöfning. Husförhör hölls och Lapparnes kåtor; detta war ett besvär, som ingen Pastor i Lappmarken uti sednare tider welat taga på sig; äfwen Communion-förhör hölls; de som icke kunde läsa efter fattes; Skrifstola hölls merändels i fyra veckor; de som icke kunde läsa admitterades icke; men allt detta werfde ingen förändring i lefwernet; Kögjeriet och fylleriet tilltog å ligen och fattig personalen ökades.

År 1832 insjuknade Förf. i nervfeber; det såg så ut, som skulle sjukdomen taga en elak utgång. Förf. hade redan på 5:te weckan uppgifwit allt hopp om räddning; sjukdomen höll sig mest i bröstet; men hufwudet war redigt. Här förefwärowade åtskilliga tankar både på det framfarna och det tillkommande; men ingen fruktan för döden insann sig. Förf. tycktes för egen del wara beredd att fara hädan; endast bekymret om de efterlemnade plågade honom mest. Hvad kunde detta betyda? Förf. har alltid trott Gud om godt; han har alltid haft den öfwerlystelsen, att Gud drager försorg om detta lifwets upphålle; men nu skulle denna tro på Guds försorg swigta, när den som mest behöfdes; men den andeliga tron tycktes icke swigta. Hvad kunde det betyda? Så wida en Chisten får hafwa något bekymmer om sina barn och anhöriga på sin dödsfång, enligt Trälfarens eget exempel: quinna se din Son! så borde lifwakt bekymmer hafwa warit mera andligt än lekamtligt. Förf. med barna uppfosttran förekom endast som ett kraf, att

tväcka en odygdig poike, som hoppade i rummet och war odygdig; försummad själawård föreswäfwade äfwen så som en dunkel aning om ansvar. Förf. tväcke sig ingalunda hafwa kunnat uppfylla det ansvarfulla kallet; men ingen samwets förebräelse eljest för de många ungdomssynder, som blifwit begångna; hwart hade de tagit wägen och när hade de blifwit förlättna?

Men tiden war icke kommen för den ewiga skilsmessan från jorden: det war ännu en liten tid öfrigt; och denna dyrbara tid hade nu bordt bättre användas till egen och andras förbättring. Wiserligen skärptes predikningarna något efter tillfrisknandet, men det war icke tillräckligt skärpt för att åstadkomma någon hälsosom werkan på åhörarna. Brennwins floden tilltog: frögarena bleswo mer och mer tilltagsna: fattig personalen öflades: målen wid Tingen öflades äfwen, men Förf. hade ingen kraft att motverka förderfwet så länge som brennwins förbud ännu icke kommit; och desutom, huru kunde Förf. werka för den allmänna förbättringen, då Förf. ännu icke affagt sig allt bruk af spiritusfa och måste desutom hafwa brennwinn i huset för att traktera tiondegiswarena?

Forts.

Några wäcke-ord till de slumrande särdeles

bland ungdomen. (i P.)

(Af en ungdomswän.)

Såsom den grönskande wårbrodden gläder med hoppet om en blifwande god skörd, så är det och för den Kristna kärlekens hopp en glädjande syn, att se en men-

skofkara och särdeles ungdomen börja blomstra igenom andans wäckande och lifgifsande wärwind. Det är en högst rörande och huguerik hälsning, som war dyre Frälsfare frambar med dessa orden: **Det warder glädje i himlom för Guds änglar öfwer en syndare som sig omwänder och bättrar.** Men då en enda syndares omwändelse således är ett ängla-glädjämne, o! huru huguerik och uplyftande syn måste det då wara för Guds wänner i himmelen och på jorden, att se fibrer eller mindre folk-skaror, helst ibland den kära ungdomen, börja fattas af själa brudgummens nådeshand, röras af Hans muns anda, lyda Hans kallelse, "gå ut på wärldarna, för att fråga efter den goda wägen" och "söfja Guds folk till strids genom bek och böfja" till det himmelska fäderneslandet. Der fibrer andeliga rörelser förspörjas, särdeles ibland den bypnare, warmare, böfligare ungdomen, i den ålder, då man ej ännu himnit blifwa så hårdt bebunden i wrånghet, skurteri, nammonstrål dem, laster och förhärdeise, så glärsa sig Kristi wänner deröfwer och med goda förhoppningar säga de i sin hjertan: Gud ware lof, att något lifsaljus skrider fram i tidens dödböcker, att några synas wilja blifwa Kristna och saliga, att Gud ej ännu är aldeles utledsen med detta släkte, att Han ännu bland oss bor och werkar och sin kyrka upphåller och iöfklar, ännu låter Isusostalan lysa och dermed låter wäckta och nådehungtiga själar, under wandringen genom tidens dunkla dal, börja i sina hjertan se morgonrodnaden af det ewiga lifwet uppgå. (Joh. 17: 3—2 Petr. 1: 19).

Men deremot, hwilken sorglig syn, att se en stor hop

unga och gamla stå såsom en förwignad åker, stadna och samla uti Egyptiskt mörker och knapt ett ögonblick frukta för helvetets röda haf, som hotar att uppsluka alla otro-
nes barn, alla blottens trälar! Swilken förglög son, att så många, äfwen af dem, som i ungdomstiden med djup rörelse hörde den gode Herdens kallande röst och begynte följa dess dragande kraft, sedan wända tillbaka eller slig-
na på säfänglighetens marknad, der de sälja Kristum för några lustar och glitterwerk, som ej ens äro wärda 30 silfwerpenningar! — Ack! många wackra blommor fölla af om wären och bleiwo således ej megna höstfrukter. Många förnyade wid altaret nådens saliga förbund och wore åtminstone närmare Guds rike, men bortkommo sedan allimer derifrån. Många började, helst wid sin första Natwardgång, att med några hjertvötter rotas på salighetens klippa, men det dröjde ej länge, innan de förtorkade. Många stodo såsom Petrus och Magdalena med bortfärdighetens tårar kring nådens källa, men efter en tid war hjertat intaget af werlden och kallt för Gud och förbundet brutet och blodet trampadt. . . . Alma själar! Om I wissten, hward I wisst, då I mist Kristum och ären fallne från nådene; samerligen, I skullen i denna eder dag börja återfölja Honom, som ännu beder för det wignade trädet, att det äru en tid måtte få stå, till det Han grafwer omkring det och göder det, om det så kunde bära frukt.

Då själabrudsbummen Jesus framställer liknelsen em den stora Natwarden, till hwilken så många bjudna försummade att komma, slutar Han denna framställning

med dessa rätt allwarlige orden: **många äro kallade, men få utwalde.** Ja — många höra och ofta knapt på någon himlakallelse. Många åter, sem deraf en tid äro intagne wako icke upp rätteliga. Många af dem, som wakna, hitta ej fram till nådastolen och på lifiens wäg. Ja och flera af dem, som en tid wandrat på denna wäg, afwika, somna, afflla. . . . Så bestyrker och erfarenheten, att få äro utwalde. Swilken warnande, wäckande sanning för alla dem, som sig till himlen ärua. Swilken anledning, att wandra wiéliga, så att det glada hoppet är förenadt med helig räddhåga!

Derföre gifwer och Guds anda åt Guds folk i 2 Psalmen denna maning: **Fröjder eder med bäsbande.** Och samma maning må och kunna ställas till eder, som börjat iTRAS af den förefemmande nåden, **Fröjder eder, att Gud så nådeligen tänkt på eder och bjudit eder till sig. Detta är begynnelsen, hwarmed I kunnen komma en gång derhän, att med alla änglar och utwalde sitta såsom solen i him afadrens rike. Men bäsbande att i biffjuta och i biffsumma en sådan kallelse och nåd. I gifwen då bort, att blifwa elebränder i det ewiga pinorunnet.**

En försummad kallelse kan wisserligen förnyas, men det är ewigt, huru snart och huru ofta en kändbarare kallelse och wäckelse återkommer. Och den, som försummar den ena, kan ju likaså försumma den andra, såsom det af många sker. En sen bättring är wäl och möjlig; men den är sällan wanlig, sällan god och waraktig. Lycklig derföre den ungdom, som tidigt lyder bjudningen, att wända om till Gud, tidigt börjar såsom den unge Je-

fus, att wäga till i wisdom, ålder och nåd för Gud och menniskor, tidigt planteras, warda planterade wid ordets lefwande warubäckar. (Ps. 1) Wäl dem, som rätt tänka på sin Skapare i sin ungdom. Wäl dem, som då blifwa införlifwade med sin bästa Fader, sin enre Frälsare och Gudsvalare! I ungdomen är dertill mera tillfälle och mindre hinder. Nu är bästa lärotiden och sänings tiden. Nu är hjertat bösligare äfwen för goda intryck. Nu är wägen till hjertat lättare beredt för Gornom, som lofwat att församla lamben i sin famn och bära dem i sitt sköt. (Esaias 40 K) Annu äro wäntligen ej de unge så hårdt omskansade af skrymteri och last, af jordabelymmer, trångsmål och förbannelser. En tidigare omwändelse åtföljes af många företräden och wälsignelser. Wi så mycket godt, helst om wi tidigt wäkas och läras, att frukta Gud, fly synden och göra det godt är. Likasom många lekamliga och andeliga straffdomar förr eller sednare drabba uppå dem, som offra sin ungdomsblomma åt själändraden och Hans sköla werlden, så skänkas af Guds nåd många förmåner åt dem, som tidigt och troget wända sig till Gud i Kristo och helga Gornom sitt hjerta och sitt lif. Har Gud i 4 Buder gifwit ett sällnt nådalbfte åt dem, som hedra Fader och moder, mycket sörre och härligare nådalbfsten har Han gifwit dem som hedra sin himmelske Fader.

Fortf.

Tryckt hos W. N. Nygren 1852.

Gus Hopandes Röst i Öknen.

N:o 9. September. 1852.

Några wäcke-ord till de slumrande, särdeles bland ungdomen. (I N.)
(Af en ungdoms vän.)

Foris. från föreg. nr

J, som lämnat eder af andanom wäckte till det fanna lifwet; följer dragningen, söken fatta Gornom, som fattat eder (til. 3: 12, 13, 14) och gören alskar af eder salighetsfak, så skolen J blifwa mer wisa, mer starka och friska till kropp och själ och således mer skickelige, att genomgå de förlagda prof och frestelser, att wäl fullborda edert kall och lopp samt hinna det höga mål, som eder ofwanifrån förbehålles af Guds kallelse i Kristo Jesu.

Gån in i bibelns rika skattkammare. Der finnas skatter, som äro sötare än honung (Ps. 19. 11 Cyr. 24. 27) och dyrare, än mång tusen fincke guld och silfwer (se 119. Ps.). Der är ett läkemedel, som styrker trötta händer, ett tal, som ureser dem som fallne äro och de bafwande knän förstärker (Job 4: 3, 4) Der i den Heliga skrift finnen J och många

